

Од почетка су многи слутили, а ми, који ових дана пишемо на ФСК, то смо одавно схватили ([овде](#)), много пре позива на „унутрашњи дијалог“, много пре Бриселског споразума, чак и пре него што су „издајничке жуте“ на власти замениле „напредне патриоте“ – доћи ће и тај тренутак. Доћи ће дан када ће самозвани „српски Де Гол“ објавити да „Алжир није Француска“ и да „Србија треба да прихвати реалност“. А формалан увод у тај историјско-атлантистички *touché* сасвим је прозаичан – дошао је на место председника.

Још у јануару овде године Време је писало да Брисел подржава прелазак Вучића с премијерске на председничку функцију првенствено зато да би тај љубимац бриселско-берлинске администрације могао да са Тачијем склопи – као председник с председником, *à pari* – „правно обавезујући споразум“. Тако обојица председника могу добити чак и Нобелову награду за мир ([овде](#)).

И ево како нови српски председник „ничим изазван“ – јер о томе није било речи у председничкој кампањи – већ у свом инаугурационом говору најављује „отварање унутрашњег дијалога о Косову“ ([овде](#)).

Ако је Устав 2006, с преамбулом о Косову, усвојен консензусом политичких снага („да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима“), онда је тим јаснији ревизионистички значај овог инаугурационог „позива на дијалог“ новог председника и најмоћније политичке личности у данашњој Србији.

Такође, било је све јасно и када је нови председник на исту тему објавио „ауторски текст“ у Блицу ([овде](#)), у коме се заложиио да конфликт око Косова не оставимо као „најтежи терет својој деци“, већ да га решимо тако што „треба да покушамо да будемо реални“, те да „не треба да чекамо да нам у руке падне оно што смо одавно изгубили“, него да постигнемо споразум после кога ће „сви путеви политичке сарадње и економског

напретка бити отворени за Србију – врата Европске уније, такође“.

„Вучић има свој план, али неће да га износи, већ хоће да чује и друга мишљења“, протумачио је намеру свог шефа један од напредњака задужених за Космет ([овде](#)). Но, хоће ли Вучић одустати од свог „плана“ ако чује громогласно не? „Иако Срби за то још нису спремни, нећу попустити – желим да кренем новим путем у вези Косова“, објаснио је сам Вучић у интервјуу швајцарском дневнику Блик ([овде](#)). И чему онда „дијалог“?

Најзад, било је јасно како ће се све то, око „унутрашњег дијалога“, завршити када су нас, режиму блиски „конструктивни патриоти“, почели убеђивати да је предстојећи Вучић-Тачијев споразум „Србије и Косова“ геополитичка нужност. Наводно су „Американци у великом налету на Балкану“, а „Вучић је у Вашингтону“, приликом сусрета с потпредседником Персом, „добрио једну од оних понуда које се дају у четири ока и обично се не одбијају“ ([овде](#)).

Отуда, „црвена линија“ напредњачког патриотизма спрема „Косова“ јесте да „Србија не сме да подржи чланство Косова у УН, али нема потребе да прави проблем око пријема у остале међународне организације“ ([исто](#)). Дакле, Србија само не сме „да подржи“

чланство „Косова“ у УН – може да ћути када на дневни ред дође апликација те монструм-државе, може да окрене главу, може да фингира отпор, али „не сме да подржи чланство Косова у УН“ – и патриотска „црвена линија“ није пређена.

А „Косово“ у Унеску или у Интерполу – боже мој, геополитичке околности су такве, у вези с тим не би требало да наглавамо, важно је да држимо нашу напредно-патриотску „црвену линију“ у УН. Наравно, у контролисаном пољу ТВ реалности неће се наћи нико коме би била пружена прилика да објасни да Косово у Унеску – то је претварање српских манастира и црква у косоварске споменике културе, а кроз коју годину и у искључиво албанске „задужбине“ ([овде](#) и [овде](#)). Такође, „Косово“ у Интерполу – то је расписивање међународно валидних потерница од стране Приштине за српским војницима и полицајцима који су бранили Косово ([овде](#)). Но, то је све за напредњачке „патриоте“ у реду и с прихватљиве стране „црвене линије патриотизма“.

„Вучић ће по свему судећи потписати са Тачијем двострани уговор, овај пут без ЕУ“, још пре објаве „црвене линије патриотизма“ процењено је на ФСК ([овде](#)). „Уговор неће значити de iure признање, али ће бити на вишем правном нивоу од Бриселског. Њиме би се Србија обавезала да неће више представљати тзв. Косово у међународним организацијама. Тако би Приштини био отворен пут ка УН. Београд и Приштина ће разменити дипломатске мисије нижег ранга од амбасадорских“. Све то ће, наравно, бити праћено патетичним заклинањем пред домаћом јавношћу да „Косово остаје у нашим срцима“ и да „Србија неће никада, али ама баш никада, напустити Србе са Косова – проклет био свако ко тако нешто и помисли“.

Тачност првог дела ове процене потврдио је убрзо аутор „црвене линије патриотизма“, док је други, заклинајуће-проклињући део, исто тако брзо отелотворио један други напредњачки пропагандиста, у тексту под насловом „Силе бестелесне“. Ту нам је објашњено да је, заправо, најважнија – културна борба за Косово. „Данас, када се отвара унутрашњи дијалог о Косову и Метохији, имам потребу да укажем како је култура управо једно од најубојитијих оружја којима можемо и морамо бранити интерес на Косову и Метохији“ ([овде](#)).

„Претпостављам да Информатика, новосадско предузеће, није било нимало бестелесно кад је Трећа Србија, са Паровићем (аутором „Сила бестелесних“ – С. А), почела да је пељеши. Тада силе бестелесненису биле на високој цени. (...) Одбрана српства `силама бестелесним` заправо значи одустајање од сваке политике на дуг рок и базично је

дефетистичка философија која добро може донети паровићима, а српском народу само дугу агонију“ – лепо је приметио један критичар ([овде](#)).

Све је, дакле, јасно. Напредњаци се спремају да нас лише „терета“ званог Косово, и сад ћемо само морати да се, из њихових уста, наслушамо већ познатих мантри другосрбијанског арсенала: „будимо реални, Србија не влада Косовом још од 1999“, „не можемо рећи да је наше оно што немамо“, „једина алтернатива је рат“, „кад си био у Призрену или у Пећи?“, „да ми лепо пустимо митове и да гледамо од чега живимо“ итд.

Сто пута је већ одговарано на ове којештарије, и то ће се у напредњачкој кампањи издаје – коју они зову „унутрашњим дијалогом“ – морати урадити још стотину пута.

Но, овом приликом подсетићу тек на чињеницу да се издајничко „прихватање реалности“ на делу територије увек завршава издајомцеле земље.

У Судетима Немци су били уверљива демографска већина, притисак је био страховит и са свих могућих страна, требало је „спасавати мир“ и „сачувати државу“... Али, када се Чехословачка, најзад, Минхенским споразумом „добровољно“ одрекла те територије, „колико је требало да Немци уђу у Праг?“ – пита нас (реторички) историчар Милош Ковић ([овде](#) , стр. 87). Ја ћу одговорити – само пет и по месеци ([овде](#))! Толико је, наиме, требало да Чехословачка буде распарчана између Пољске, Мађарске и Немачке ([овде](#)).

Па тако и ми – кад „коначно“ предамо Северну Митровицу великоалбанским нацистима и њиховим атлантитичким патронима, колико ће онда бити потребно да они стигну у Ниш? Колико ће бити потребно да хрватски нацисти, са истим тим патроном, стигну у Сремску Митровицу? Пет година? Или тек пет месеци?

„Кад почнете да преговарате о томе чије је Косово“, стоји у једном оштроумном коментару ([овде](#)), „следећег дана ћете преговарати чији је Санџак, а прекосутра већ чија је ваша жена и чији је ручак у вашој шерпи“.

Управо то је „реалност“ напредњачке патриотске политике. Она није само систематско слуђивање народа и безобразно кување жабе – њој су очи већ одавно побелеле и искочиле колико је кувана. То је издаја под велом патриотизма.

Тачно је да Вучић сада има моћ да уради шта хоће. Али и томе ће једном доћи крај. И као што је сада доба издаје, исто тако ће куцнути и час за правду. Змија ће пожелети да побегне под неки камен. Али, неће га наћи. Јер, издаја је злочин који не застарева.

Мислите о томе.

([ФСК](#))